

odkázal své nájemní právo k bytu, jelikož, i kdyby se tak nebylo stalo, pokud se týče, kdyby nájemní právo nebylo vhodným předmětem odkazu, jak miní dovolání, žalovaná by přes to jako dědička již podle zákona byla vstoupila v nájemní smlouvu, o níž jde.

Čís. 6129.

Nestačí, bylo-li podání strany, obsahující výpověď z nájmu, doručeno odpůrci ve lhůtách §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s., nýbrž musí mu v této lhůtě býti doručen i soudní příkaz k vyklizení. Nestalo-li se tak, jest výpověď bezúčinnou, byly-li proti soudnímu příkazu podány námitky ve lhůtě, jež počíná doručením příkazu.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, Rv I 991/26.)

Soudní výpověď, již byl nájemníku vypovězen byt k 14. dubnu 1926, ponechal procesní soud první stolice k námitkám žalovaného v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Soud první stolice posoudil nesprávně věc po právní stránce, maje za to, že byla výpověď včas doručena. Výpověď byla sice pro dubnový termín včas u soudu podána dne 9. ledna 1926, a podání bylo doručeno vypovězenému dne 14. ledna 1926 spolu s usnesením, jímž byl ustanoven rok na 18. ledna 1926. Usnesení o výpovědi podle formuláře 102 bylo učiněno teprve dne 15. ledna 1926 a vypovězenému doručeno dne 18. ledna 1926. Rozhodným jest doručení tohoto usnesení. Podle §u 563 c. ř. s. musí soudní výpověď, aby měla platnost ve lhůtě nejbližší příští, v projednávaném případě ve lhůtě dubnové, býti podána a doručena před vypršením lhůt §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s., tedy nejdéle 14. ledna 1926. Doručení podání nestačí, jakž vyplývá z ustanovení §u 564, druhý odstavec, c. ř. s., dle něhož jest podání námitek proti soudnímu příkazu. Ježto soudní příkaz byl vypovězenému doručen teprve dne 18. ledna 1926 a vypovězený uplatňoval ve svých námitkách toto opožděné doručení, není výpověď pro dubnový termín účinnou a bylo ji proto zrušiti. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně. Jest sice pravda, že podle §u 562 c. ř. s. jest soudní výpověď podání písemně neb ústně a že § 563 c. ř. s. má na mysli toto podání vypovídající strany, praví-li, že soudní výpověď, má-li býti účinnou, musí býti před uplynutím lhůt v §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s. u soudu podána a doručena. Avšak výpověď stranou k soudu podaná jest jen návrhem, který nabývá pro odpůrce právního významu teprve tím, že soud mu vyhoví a vydá vypovězené straně příkaz, by nájemní předmět odevzdala, pokud se týče převzala nebo proti výpovědi podala námitky (§ 562 a 564 c. ř. s.). Soudní výpověď pozůstává tudíž ze dvou podstatných složek, jednak z výpovědi stranou k soudu podané, jednak z příkazu soudu je-

jímu odpůrci. Podle §u 564 c. ř. s. nemůže býti pochybno, že nestačí, bylo-li podání strany, výpověď obsahující, doručeno odpůrci ve lhůtách v §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s., nýbrž že mu musí v této lhůtě býti doručen i soudní příkaz. Nestane-li se tak, jest výpověď bezúčinnou, když byly proti soudnímu příkazu ve lhůtě k tomu stanovené podány námitky. Lhůta k námitkám počíná podle § 124 c. ř. s. doručením soudního příkazu, poněvadž jest v něm ustanovena. Jelikož soudní příkaz byl žalovanému doručen dne 18. ledna 1926, tudíž po uplynutí výpovědní lhůty, a námitky byly proti němu podány dne 26. ledna 1926, tedy včas, jest výpověď bezúčinnou. Dovolání poukazuje k tomu, že podle čl. 79 a 80 směnečného řádu přerušuje se promlčení doručením žaloby a že tento účinek nastane i tehdy, byl-li na žalobu ustanoven rok k ústnímu jednání, ač správně měl býti vydán platební příkaz. To jest sice pravda, ale pro řešení otázky, o kterou jde, docela bez významu, poněvadž mezi přerušením promlčení doručením žaloby a zrušením nájemní výpovědi není obdoby. Podle zákona stačí k přerušení promlčení doručením žaloby, ať byla vyřízena ustanovením roku nebo platebním příkazem, kdežto v případě, o který jde, nebylo vyhověno všemu, čeho podle zákona jest zapotřebí, by výpověď byla účinnou.

Čís. 6130.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Výhody, jež poskytuje zákon vymáhajícímu věřiteli při exekuci na platy pro pohledávky výživného, vztahují se i na útraty sporu o výživné. Výhody ty nelze však přiznati celé útratové pohledávce, byl-li veden spor jednak o rozvod, jednak o placení výživného.

Jde-li o exekuci ku zajištění jednotné útratové pohledávky, jež jest příslušenstvím jednak nároku na výživné, jednak jiného hlavního nároku a žádá-li vymáhající strana, by bylo použito přísnějších a pro ni výhodnějších předpisů o exekuci pro pohledávky výživného, jest na ní, by udala vše, co podle povahy případu jest důležité pro opatření, jež povolující nebo exekuční soud má vydati za účelem provedení exekuce a musí dokázati všechny okolnosti, jež jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí nebo opatření.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, R II 189/26.)

Ku zajištění útrat sporu o rozvod manželství od stolu a lože a placení výživného navrhla manželka exekuci zabavením dvou třetin manželova platu s obmezením, že manželu musí zůstatí volných 3.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k dlužníkovu rekursu povolil exekuci zabavením toliko jedné třetiny platu manželova s obmezením, že mu musí ročně zůstatí volných 6.000 Kč. Důvody: Náklady procesní a exekuční sdílejí osud nároku hlavního, a lze proto útraty vymáhání výživného vymoci stejně jako výživné samotné. Pro útraty takové platí ustanovení § 1 (2) zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července